

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΗΤΙΚΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 3

ΧΑΝΙΑ
1 ΣΕΠΤΕΜ. 1924

Επιγραφή επί της ελπίδας
ΜΑΝ. ΚΡΙΑΡΑΣ
(Τὸ γόλλο Δο. μιὰ)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. ΣΗΦΑΚΑ : Μέθοδος
Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ : Ὁ Προφήτης
La Rocheloucauld : Ἀπὸ τὰ Maximes
Π. ΚΡΙΝΑΙΟΣ : Φθινοπωρινὲς πνοὲς
Ρ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ : Στιγμὲς ποῦν λαχταρῶ
Α. ΜΑΓΓΑΛΑΡΗΣ : Ὁ κύριος τοῦ φθινοπώρου

Γ. ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ : Ὁ ὕμνος
εὐρῆς : Στὴν Ἀκρογιαλιά
Μ. ΚΡΙΑΡΑΣ : Τέτοια Ζοὴ !...
Ν. ΜΑΡΙΝΗΣ : Ὁ Καζάνιος
Ρ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ : Ἡ Τριῆ
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΘΥΣΟΣ

ΕΡΓΟ ΔΩΘΟΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΣΗΦΑΚΑ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

[Στή μελέτη του κ. Α. Ρ. d' Uvermont για τον κ. Νιρβάνα, που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο φύλλο μας, έγινε λόγος για τον «Προφήτη» του, που θεωρούμε καλό να τον δημοσιεύουμε σε τούτο το φύλλο μας].

«Άξαφνί, μίαν ανοιξιάτικη αυγή, που ο ήλιος έλαμπε άπάνω στη δροσολουσμένη πρασινάδα και τή γέμιζε διαμάντια, και τα περιβόλια σκορπούσαν εὐωδίες λογιῶν-λογιῶν στὸν αέρα, φανερώθηκε στὴ χώρα, δειλὸς και μαζεμένος, ὁ δημορφὸς ὁ τρελλός. Ἀπὸ ποῦ ἦρθε, ποῦ γεννήθηκε, ποῦ μεγάλωσε, ποῦ ἦτανε κρυμμένος τόσο καιρό, κανένας δὲν ἔξερε. Λέγανε κάποιοι πὸς ἦτανε φτασμένος ἀπὸ κάποιο ἀπόμερο χωριό, πὸς εἶχε περιπατήσει μερόνυχτα σὲ βουνά και σὲ λαγκαδιὰ, τρώγοντας ἄγρια χορτάρια και πίνοντας μὲ τίς χουφτές του νερό ἀπὸ τίς ἐρημικὲς βρυσούλες. Κι' ἀλήθεια τὰ ποδήματά του ἦτανε ξεσχισμένα και γεμάτα σκόνη και τὰ ρούχά του σπκραγμένα ἀπ' τ' ἀγκάλια τοῦ δρόμου. Τὸ πρόσωπό του ὡστόσο ἦτανε δημορφο κι' εὐγενικό, μὲ κάτι δικηιὰ, μεγάλα, οὐρανια μάτια» εἶχε τὰ ξανθά του μαλλιά μακρὰ και ἀχτένιστα, σκορπισμένα στοὺς ὤμους· τάνάρηα του γένεια σκέπαζαν τὰ χνοῦδι· τὰ γλωμὰ μάγουλά του· και τὸ πλατὺ κερένιο μέτωπό του, ἔα ὡστόσο, ἦτανε ὠργωμένο ἀπὸ δικηιὲς ρυτίδες. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ φανερώθηκε στὸ χωριό, περπατοῦσε πάντα μονάχος και πάντα ἐρημος στὰ χωράφια και στίς ἀκροποταμιές.

Τὰ παιδιὰ, μόλις τὸν ἐνοιοῦσαν, τὸν παίρνανε ἀπὸ πίσω. «Αἱ! Αἱ ὁ τρελλός! . . .» Αὐτὸς ἔμως τραβοῦσε τὸ δρόμο του ἀδιάφορα και τὰ παιδιὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν φτάσουν. Κι' ἔταν τὸν ἔφταναν, τοὺς ἐπικνε τέτοιος φόδος, ποῦ γύριζαν πίσω. Οἱ μεγάλοι τὸν κοίταζαν ξκνισμένοι, σὰν περνοῦσε, τοῦ μιλοῦσαν, τοῦ φώναζαν : «Αἱ! Αἱ! πλικάρι . . .» Αὐτὸς ἔμως τραβοῦσε τὸ δρόμο του, χωρὶς νὰ δὲνη ἀπόκριση. Οἱ γυναῖκες μόνο τὸν κοίταζαν μὲ συμπάθεια και δὲν τοῦ μιλοῦσαν. Μιλοῦσαν μόνο ἀνάμεσό τους γιὰ τὸ χλωμὸ του πρόσωπο, τὰ μακρὰ του μαλλιά και τὰ μεγάλα δικηουλωμένα μάτια του, μιλοῦσαν γιὰ τὸ γλυκὸ πκράπονο, ποῦ ἦταν χυμένο στὴν ὄψη του. Και γύρευαν νὰ μάθουν ποιὸς εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἦρθε και τί ἔκανε. Μὰ κανένας δὲν ἔξερε νὰ τοὺς πῆ.

Κάποιος εἶπε τότε, πὸς τὸν ἀκουσε νὰ μιλάη σ' ἀπόμερα μέρη μὲ φτωχὲς γυναικούλες και πὸς ἡ φωνή του ἦτανε γλυκειὰ και οἱ τρόποι του ἡμεροὶ και συμπαθητικοί. «Ἄλλος εἶπε, πὸς τὸν εἶδε νὰ μαζεύη γύρω του τὰ μικρὰ παιδάκια σὲ μίαν ἀκροποταμιὰ και νὰ τοὺς λέη ἱστορίες και παραμύθια. Και τὰ μικρὰ παιδάκια τὸν κοίταζαν ὀλοτρόγυρα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἄλλος πάλι ἔλεγε, πὸς τὸν εἶδε νὰ κάθεται ὠρες στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, και νὰ κοιτάη τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ μεγάλα πκρκαπονεμένα μάτια του. Ὅταν περνοῦσε ἔμως διαστικὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν χώρα, τὰ παιδιὰ τρέχανε ἀποπίσω του. «Αἱ! Αἱ! ὁ τρελλός . . .»

Ἰσπερ ἀπὸ καιρό, ὁ τρελλός, ἔπως φανερώθηκε ἄξαφνα, ἔτσι ἄξαφνα και χάθηκε. Εἶπνε πὸς ἔπεσε στὸ ποτάμι και πνίγηκε. Ἄλλος εἶπε, πὸς τὸν πῆρνε οἱ Νεράιδες. Ἄλλως πὸς ἦτανε κρυμμένος μέσα στὴ μεγάλη σπη-

λιὰ τοῦ βουνοῦ και τὴ νύχτα ἔδβαινε σὰν τὸ ἄγριμ: και μάζεσε ἄγρια χορτάρια, γιὰ τροφή του. Και πάλι ἄλλος εἶπε, πὸς τὸν εἶδε νὰ σκάδη μὲ τὰ νύχια του τὸ χῶμα στὴν κορυφή ἐνὸς βουνοῦ. Ἐκανε ἕνα μεγάλο λάκκο και θάφτηκε μέσα ζωντανός. Ἔτσι γέμισε τὸ χωριὸ ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν ἱστορίες. Οἱ γυναῖκες ὡστόσο, ρωτοῦσαν πάντα νὰ μάθουν : «Ὁ κνημένος ὁ τρελλός! Τί νάγινε ὁ τρελλός;» Κανένας ἔμως δὲν μπορούσε νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια.

Πέρσαν χρόνια πολλὰ κι' ὁ τρελλός δὲν ξαναφάνηκε. Ἄξαφνα εἶχε φανερωθῆ κι' ἄξαφνα χάθηκε. Ἡ πατριδα του τὸν ξέχασε χωρὶς νὰ μάθη ποτὲ ποιὸς ἦτανε. Μονάχα οἱ γυναικούλες, ποῦ δὲν εἶχανε ἄλλη δουλειὰ, τὸν φέρνανε στίς ὀμιλίες τους : «Ὁ κνημένος ὁ τρελλός!» Μιλοῦσαν γιὰ τὰ μεγάλα του ξανθά μαλλιά, γιὰ τὸ χλωμὸ του πρόσωπο και τὰ δικηουλωμένα του μάτια. Κι' ἔταν γυρίζανε τὴν ἀνοιξη και τὸ κλοκαῖρι ἀπ' τὰ χωράφια και τίς ἀκροποταμιές, λέγανε, πειράζοντας ἡ μιά τὴν ἄλλη : «Νὰ ὁ τρελλός!» Και κνημὰ δὲν τρώμαζε. Μόνο λέγανε πάλι μιά μὲ τὴν ἄλλη : «Ποῦ νὰ δρίσκειται ὁ κνημένος!» Κλοκαῖρι κι' ἀνοιξη οἱ γυναικούλες, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια, μιλοῦσαν γιὰ τὸν τρελλό, ποῦ χάθηκε και κανένας δὲν ἔξερε ποῦ πῆγε.

Ἐνας χωρικὸς γύρισε μὲ χρόνια ἀπὸ μικρυνή και πλούσια πολιτεία. Ὁ νεοφερμένος ἱστοροῦσε στοὺς συντοπιτὲς του μίαν παράξενη ἱστορία. Τὴν ἱστορία ἐνὸς Προφήτη. Ἐνας Προφήτης εἶχε φανῆ στὴν ξένη πολιτεία. Ὁ κόσμος ἔτρεχε ἀποπίσω του. Ὅπου περνοῦσε ὁ Προφήτης ἔσερνε πίσω του χιλιάδες. Ὁ λαὸς ἔτρεχε σὰν τὰ μηρυγυια. Σαμάτων ἀπάνω στὰ δένδρα νὰ τὸν δοῦν, ἀνέσταναν στὰ κεραμίδια τὸν σπιτιῶν, ἔσπρωχνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ τὸν πρωτοκοιτάξη. Οἱ μανάδες σῆκωναν τὰ παιδιὰ τους στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τὸν δοῦνε κι' αὐτὰ, οἱ γέροι στικῶνανε τὰ κορμιά τους νὰ τὸν ἀντικρύσουν μίαν φορὰ πρὶν πεθάνουν.

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωρικὸς κι' ἐλη ἡ χώρα τὸν ἀκουγε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἐλεγε ἀκόμα, πὸς ὁ Προφήτης, ποῦ ἔξερε ἔλα τὰ μυστήρια ποῦ κρύβει ὁ κόσμος κι' ἔλα τὰ ἀπόκρυφα τοῦ Θεοῦ, μιλοῦσε, μὲ ὠραία και σοφὰ λόγια, στὰ πλήθη τὸν κόσμου. Μιλοῦσε γιὰ τὴ Ζωή, γιὰ τὸ Θάνατο και γιὰ τὴν Ἀγάπη. Τὰ λόγια κλοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του γλυκὰ σὰν τὸ μέλι. Ἡ φωνή του ξεπερνοῦσε τὸ πικὸ γλυκὸ τραγοῦδι. Κι' ἔταν μιλοῦσε γιὰ τὴ Ζωή, οἱ πικὸ δυστυχισμένοι λαχταροῦσαν νὰ ζήσουν, κι' ἔταν μιλοῦσε γιὰ τὸ Θάνατο, οἱ πικὸ εὐτοχισμένοι τὸν ἀποζητοῦσαν, κι' ἔταν μιλοῦσε γιὰ τὴν Ἀγάπη, τὰ ξερὰ κλαδιὰ πετοῦσαν νὰ φύτρν . . .

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωρικὸς. Και ὕστερα εἶπε ἀκόμα, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὴ δική του τὴ συγορὰ και τὴν ἀμηνία του. Σὰν ἔτυχε στὴν ξένη πολιτεία, πῆγε κι' αὐτὸς νὰ ἰδῆ τὸν ὠραῖο Προφήτη. Ἐσπρωξὲ τὸν κόσμο, στρωμώχτηκε μὲσα στὸ λαό, ἔβρωσε, πκρκαλέσε. Σὰν ἔφτασε ἔμως κοντὰ, ἔτριψε τὰ μάτια του. Γικτι δὲν πίστευε κι' ὁ ἴδιος αὐτὸ ποῦ ἔδλεπε. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ δικηχῆ. Χωρὶς νὰ θέλῃ μίαν φωνὴ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη : «Αἱ! Αἱ! ὁ τρελλός!» Τὸ πλήθος ρῆχτηκε ἀπάνω του νὰ τὸν πνίξη. Ἐβλασε φτερά στὰ πόδια. Βοῆ και κιατάρν τὸν ἀλουθοῦσε ἀποπίσω του σὰ φοδέρν. Ἐφυγε, χάθηκε μα ἀπὸ τὴν πολιτεία. Κρύφθηκε στοὺς λόγγους και στὰ βόια κι' ὕστερα πῆρε τὸ δρόμο, σὰν ἀφωρισμένος . . . «Και μαι ποῦ ἦρθε! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέση, ἀδέρφια!»

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ χωρικὸς και τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Κανένας δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ

Ένας κύταζε τόν άλλον. Καί μόνο οί γυναίκοδλες τοῦ χωριστοῦ, ποῦ δέν εἶχανε ξεγάσει τόν τρελλό μέ τὰ μακρὰ ἐλόξανθα μαλλιά, μέ τὸ χλωμό πρόσωπο καί μέ τὰ θαυουλωμένα μάτια, ἀναστέναζαν βαθιά: «ὦ! εὐτυχισμένε, ποῦ εἶδες τόν Προφήτη!» Κι' ἀπό τότε, ἔταν γυρίζουν οί γυναίκοδλες, καλοκαίρι κι' ἀνοιξη ἀπό τὰ χωράφια καί τίς ἀκροπεταμιές, γλυκομιλοῦν καί λένε ἀκόμα γιά τόν ὄρατο τόν Προφήτη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

LA ROCHEFOUCAULD

ΑΠΟ ΤΑ "MAXIMES,"

-I-

Ἡ εὐτυχία κ' ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπό τὴ διαθέσῃ τους παρὰ ἀπό τὴν τύχη.

-II-

Ἡ ἐπιθυμία νὰ μὴν ἀπατήσουμε ποτὲ κανένα μᾶς ἐκθέτει σὲ κίνδυνο νὰ ἀπατούμαστε συχνά.

-III-

Κάνουμε συχνά τὸ καλὸ γιὰ νὰ μπορούμε νὰ κάνουμε τὸ κακὸ χωρὶς νὰ τιμωρούμαστε.

-IV-

Κεῖνο ποῦ μᾶς ἐμποδίζει συχνά νὰ παραιτήσουμε μὴ μόνο κακία εἶναι πὼς ἔχουμε πολλές.

-V-

Λησμονοῦμε τὰ λάθη μας, ὅταν δέν εἶνε γνωστὰ παρὰ μόνο σ' ἐμᾶς.

-VI-

Ἡ ἐπιθυμία νὰ φαινόμαστε ἐπιτήδειοι μᾶς ἐμποδίζει συχνά νὰ γίνουμε.

-VII-

Ἡ ἀληθινὴ εὐγνωστία συνίσταται στὸ νὰ λέγουμε ὅ,τι πρέπει καί νὰ μὴ λέγουμε ὅ,τι δέν πρέπει.

-VIII-

Ἄσχετοι ἄνθρωποι περιφρονοῦν τὸ καλὸ, ἀλλὰ λίγοι ἔξερουν νὰ τὸ κάνουν.

-IX-

Συγχωροῦμε συχνά ἐκείνους, ποῦ μᾶς στενοχωροῦν, ἀλλὰ δέν μπορούμε νὰ συγχωρήσουμε κείνους ποῦ στενοχωροῦμε.

-X-

Δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ματαιοδοξίας.

-XI-

Ἐπαινοῦμε καί κατηγοροῦμε τὴ περισσότερα πράγματα, γιατί εἶναι μόδα νὰ τὰ ἐπαινοῦμε ἢ νὰ τὰ κατηγοροῦμε.

-XII-

Ἕνας ἀληθινὸς φίλος εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ καί κείνο ἀπ' ὅλα ποῦ λιγότερο ὑπολογίζει κανεὶς πὼς θὰ τ' ἀποχτήσει.

-XIII-

Προτιμοῦμε νὰ βλέπουμε ἐκείνους, στοὺς ὁποίους κάττε καλὸ παρὰ ἐκείνους, ποῦ μᾶς κάνουν.

-XIV-

Ἕνας ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖον κανεὶς δέν ἀρέσει, εἶναι τὸ δυστυχῆς ἀπὸ κείνον ποῦ δέν ἀρέσει σὲ κανένα.

-XV-

Οἱ μεγαλύτερες ψυχὲς δέν εἶναι καθόλου ἐκείνες, ποῦ ἔχουν λιγότερα πάθη καί περισσότερες ἀρετὲς ἀπὸ τίς κοινές ψυχές, ἀλλὰ ἐκείνες, ποῦ ἔχουν μεγαλύτερα σχέδια.

-XVI-

Πρέπει νὰ παρηγοριᾶται κανεὶς γιὰ τὰ λάθη του, ὅταν ἔχῃ τὴ δύναμη νὰ τὰ ὁμολογήσῃ.

-XVII-

Τὸ καλὸ, ποῦ μᾶς ἔχει κάμει κάποιος ἀπαιτεῖ νὰ σβούμαστε τὸ κακὸ, ποῦ μᾶς κάνει.

-XVIII-

Ἡ μεγαλύτερη ἐπιδειξίτητα συνίσταται στὸ νὰ γνωρίζουμε καλὰ τὴν ἀξία τῶν πραγμάτων.

-XIX-

Ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται γενναίωση δέν εἶναι συχνά παρὰ φιλοδοξία μεταμφιεσμένη, ποῦ περιφρονεῖ τὰ μικρὰ συμφέροντα γιὰ νὰ πᾶῃ σὲ μεγαλύτερα.

-XX-

Οἱ ἐραστὲς δὲ βλέπουν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀγαπητικῶν τοὺς παρὰ ἀφοῦ τελειώσουν οἱ χαρὲς τους.

-XXI-

Ὅλα τὰ πάθη δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ βαθμοὶ τῆς θεομότητος ἢ τῆς ψυχρότητας τοῦ αἵματος.

-XXII-

Προτοῦ ἐπιθυμήσουμε πολὺ ἓνα πράγμα πρέπει νὰ παρατηρήσουμε ποῦ εἶναι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ τὸ κατέχει.

-XXIII-

Ἡ σωφροσύνη εἶναι στὴν ψυχὴ ὅ,τι ἡ ὑγεία στὸ σῶμα.

-XXIV-

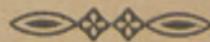
Ἡ ἐλιξιόγεια εἶναι ἀνοίγμα τῆς καρδιάς. Τὴ βρίσκουν κανεὶς σὲ πολὺ λίγους ἀνθρώπους, καί κείνη ποῦ βλέπουμε συνήθως δέν εἶναι παρὰ λεπτὴ προσποίηση, ποῦ τὴ μεταχειρίζεται κανεὶς γιὰ ν' ἀποχτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἄλλων.

-XXV-

Ὅλοι παραπινοῦνται γιὰ τὸ μνημονικὸ τους καί κανεὶς γιὰ τὴν κρίση του.

[Μετάφραση]

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΙΑΡΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΕΣ ΠΝΟΕΣ

-III-

Μεσ' στὸν ἀνθῶνα ξεψυχοῦν στὴν ὑπατὴ ἀγωνία οὐ φέγγος δειλινῶ ἵλαρό τὰ κρίνα· Κι' ὀλοένα μαδοῦν τὰ φύλλα των στὴν γῆ σὰ μιὰ μοιραία θυσία, σὰν Πούπουλα ζερουβικὰ λευκά καί μαραμμένα!

Καί στὸν τεφρὸ οὐρανὸ περνᾶ μακιάβρια λιτανεία σμάρι λευκῶν περιστριῶν, τῶν κρίνων οἱ ψυχές· —Κι' ἡ σιγανὴ βροχὴ γλυκὰ τονίζει μιὰ Ἐλεγεία, κι' ἐφαίνει αἰθέριο σάβανο θαμπὸ μέ ὄργες κλωστές!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΟΥ ΛΑΧΤΑΡΙΖΩ

Είναι δώμοι μεθ' ὅταν ψυχὴ μου.
Philéas Lebesgue

Ποιὰ εἶσ' Ἐσὺ πού ἔρχεσαι ἀπρόσκλητη ἐμπρός μου
γλυκοθώρη, αἰθέρια κοπέλλα ;
Μὴν τάχα εἶσαι τὸ δράμα τοῦ παναρισμένου κόσμου
τοῦ μέσα κλῶ εἰς τὴν καρδιά ;
Μὴν τάχα εἶσαι τ' ἀγνάντευμα τῆς ἴδιας μου ψυχῆς
π' ἀνέβασαν ἐκεῖ ψηλά, τὸ μωρομένο δεῖλι,
μακρυνὰ ἀπὸ τὸ σῶμά μου, τὰ λόγια προσευχῆς
π' ἀφήσανε τρεμάμενα τὸ μεταβισμένα χεῖλη ;
Μ' ἄλλοιμονο γιατί ἔρχεσαι, κοπέλλα μου, σὲ μένα
τάχα μπορῶ στὸ ὕψος Σου ὁ ταπεινὸς νὰ βγῶ ;
Γιατί, ἀγαπημένη μου, τόσο πολὺ ἐβιάστης ;
Ὡ ναί, στὸ λέω ἀληθινά, μὲ χεῖλη πικραμένα :
Μὴν τάχα ἐλαθεύτηκες . . . μὴν τάχα ἐξεγελιάστης . . .
Καὶ ποιὰ ἔσαι Σὺ και ποὺς ἐγώ ;
Κι' ὅμως αἰσθάνομαι βαθεῖα μεθ' στήν ψυχὴ
πὺς κάπως Σέ προίμενα παντοτεινὰ γιὰ νάρθης.
Ναί μοῦβλαίπες καὶ ἔρχεσαι. Μὰ ἔρχεσαι γιὰ μένα ; . . .
ἀκουσες τάχα τὴ φτωχὴ μου προσευχὴ
ἀπὸ τὰ χεῖλη μου τὰ μαραμένα ;
Ὡ ἔλα γλυκοθώρητη, κοπέλλα μου χρυσή,
ἔλα κοντὰ καὶ δός μου
τὴν εὐτυχί, ὁ ἄγγελος Ἐσὺ καὶ ὁ Θεὸς μου,
φερόμένη ἀπὸ τὰ σύγνεφα τοῦ αἰθερίου κόσμου
πού ἔρχεσαι καὶ Σὺ !
Ὡ ἔλα, ναί, ὑπέροχη καὶ πάλι ξαναδός μου
μὲ λάμψη ἀπὸ τὴ σφαιρὰ σου παρμένη περισσὴ
—παῖν' ἢ μισὴ ἀνθρώπινη καὶ θεϊκὴ ἢ μισὴ—
τις ὁμορφίες τοῦ παναρισμένου κόσμου
πού αἰσθάνομαι νὰ λαχταρῶ ἐντός μου !
Σὲ βλέπω σὰν τὸ φάντασμα στὰ σύγνεφα ντυμένη
τὰ ὀλόλευκα, π' αἰθέριο σου κάνουνε χιτῶνα
καὶ μέσα ξεχωρίζουνε στήν ὁμορφιά των μόνα
τὰ γαλανὰ Σου μάτια,
μοιάζοντας μὲ θάλασσας ὑπέροχης τὰ πλάτια
μὲ τὴ μεγάλη κόρη των, π' ἀστραφτερὴ θυμίζει
τὸ φάρο σὲ ναυτόπουλο πού μοναχὸ ἀρμενίζει !
Νὰ Σοῦ φωνάξω νάρθης πὺς κοντὰ ;
μὰ τάχα αὐτὸ τὸ σίμωμα τί ἄρα γε θὰ φέρῃ ;
Κάλλιο μακρυνὰ καὶ πάντοτε ἄκου, καλέ, τὰ γέρονι
π' ὀλόγυρα σκορπῶ γλυκειά, αἰθέρια ἀνατριχίλα
φερόμένη λὲς κι' αὐτὴ ἀπ' τὰ δικὰ Σου μέρη !
Μεῖνε μακρυνὰ. Καὶ τῶρα αὐτὸ τὸ θεϊκὸ Σου
μὲ τ' ἀπειαστου τοῦ ἀφταστου τὴ γλύκα στολισμένο
ὡς στέλνῃ μοναχὰ σ' ἐμὲ κατὶ σὰν ἰδικὸ Σου
μὲ τὰ γέροντι πού φουσᾷ τριγύρω μωρομένο !

RENCE MARGARITHE

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἡ κρύα μου θλίψη ἔχει: σταθεὶ στὸ ἐρημικὸ περβόλι.—
Νεκρὰ τὰ φύλλα ἀκίνητον, ὄχρωι κι' οἱ κρῖνοι μου ἔλοι...

Ὡρα τὴν ὄρα κρτερῶ—καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ—ἀντάμα
μὲ τὸ σταχτὶ φθινόπωρο, τ' ἀσίγητό μου κλάμα.

Στὸν Κήπο στάζει: ἓνα βουδὸ πκράπονο ἢ ἀλτάνα !
ΛΗ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΥΜΝΟΣ

Εἴκοσι χρόνων
ποῦ χρυσὸ τραγοῦδι,
ποῦ τῆς ψυχῆς λουλούδιμα ἀνοιξιάτικο !
ποῦ φῶδο καὶ ποῦ κρῖνο, ποῦ λουλούδι
θὰ μοιάσῃ τὸ κορμὶ τῶν εἴκοσι χρόνων
καὶ ποῦ μωροπνοὴ καὶ ποῦ ἀνθίσμα μαγιάτικο
θὰ δόσῃ κρῖνο τ' ἄρωμα πού δίνουνε τὰ χεῖλη
σὰν ἔχουνε τὸν ἀπαλὸ χυμὸ καὶ τὴν πυράδα
τῶν κεραιῶν ;
Ὡ μάτια ! Ἡ φλόγα πού ἡ ξανθὴ λαμπράδα
πυρῶνει ἀθώρητη ἑνὸς ἡλίου μυστικῶ,
κι ὦ τοῦ προσώπου ζωγραφιά ! ποῦ χέρι, ποῦ κοντύλι
ἔχει ἀρμονίσει ἀπάνου σου δροσιὰ καὶ ἰγεία καὶ νοῦ ;
Καὶ ποῦ στὸ εἶνα ὀρμη !
πού βράζει σὰ στήν κἀδη
τὸ νιὸ κρῖσι,
καὶ πόση ὀρμη πρὸς τὰ Ὠρεῖα καὶ τὰ μεγάλα,
—παντοῦ τὸ φῶς τοῦ Ἰδανικοῦ, τῶν Ἰδεῶν τὸ γάλα—
κι ὦ σὺ ἄφραστο ἄνθος ζωτικό καὶ μέρα δίχως βράδι
πού ἔχεις τὴν πύρα τῆς φωτιᾶς κ' εἶσαι ἀπαλὸ σὰ χὰδι !
Κι ὦ παραμυθὶ τῶν καρδιῶν ! καὶ ποῦς θὰ τὸ πιστέψῃ
τ' ὑφαίνουν καὶ τί πλέκουν οἱ καρδιές ;
καὶ ποιὰ θε νάνα ἡ Σκέψη
πού τοὺς ὀρίζοντες θὰ φτάσῃ καὶ τις μυστικῆς .
τις σφαιρῆς ὁπού φτάνουν οἱ καρδιές
τῶν Εἴκοσι χρόνων ;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

GRÜN

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Πάνω σ' ὀλογέματες στοιβαγμένες μπάλες
μ' ἠδονὴ ὁ ἔμπορος χαρᾶς ματιῆς λὲς ρίχτει,
μὰ πλάι του ἓνας ψυχρὸς ἔχοντας σκέψες ἄλλες
μὲ λύπη δίνει ὁ φτωχὸς τὸ σκισμένο του δίχτυ.

Πολλὰ περήφανα ἀπὸ δῶ γοργόφτερα διαπύρινα
ἔτοιμα γιὰ τῆς θάλασσας τὰ μακρυνὰ ταξείδια,
σάπια ναυάρια ἐκεῖ μὲ δυὸ-τρεῖς ἀγόρια
γυρεύοντας στὰ ἐρείπια πάλμας χαρᾶς στολίδια.

Ἐδῶ λιμάνι: χαρωπὸ, ἐκεῖ βραχνάκια μαθρᾶ
τὴ μὴ ψηλὰ τὰ κῆματὰ, ἀμπώτιδα τὴν ἄλλη,
λικιὰδα ἐδῶ, μακυρὶκα ἐκεῖ, σιωπὴ, τ' αργεῦδια λαθρᾶ,
λέγια σμ:ξήματος ἐδῶ, ξενητεμάτου πάλι.

Τὴ μὴ φουσκώνουν τὰ πανιά, τὴν ἄλλη χαμηλώνουν . . .
Δύο κοράσια κάθονται: εἰς τ' ἔμορφο ἀκρογιάλι:
τὸ κῆμα ἄρπᾶ τὰ δάκρυα τῆς μίας, πού τὴ λυγώνουν ;
μὲ ρόδα ὀλοεῶδιαστα τὸ κῆμα φαίνει ἢ ἄλλη.

Ἡ μὴ μὲ θλίψη περισσὴ βαθεῖα ἀναστενάζει :
«Θάλασσα, θάλασσα ἄγρια, πὺς μοιάζεις τὴ ζωὴ ! . . .
Ἡ ἄλλη πάλι: ὀλο χαρὰ κι' ἀπαντοχὴ φωνάζει :
«Θάλασσα, θάλασσα ἤρεμη, πὺς μοιάζεις τὴ ζωὴ ! . . .

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

*Ετησία συνδρομή Δο. 25

*Εξάμηνη " " 12.50

*Επιδοτολές, βιβλία και συνδρομές πρέπει να στέλνονται : ΜΑΝΩΛΗΝ ΚΡΙΑΡΑΝ
Συμβολιογραφητο Γκλάνη Χανιά

Κι' ή θάλασσα τις δυο φωνές, κληή μητέρα μοιάζοντας,
τόν δυο παιδιών της δάχετσι, που κήθουνται στην άκρη.
Φεύγουν τὰ κύματα μικρού, μιλί-μιλί άγκυλιάζοντας
της πρώτης τὰ τραντάφυλλα, της δεύτερης τὰ δάχρυα.

[Διασκευή]

ΡΕΝΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΤΕΤΟΙΑ ΖΩΗ!...

[Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο και τέλος]

Οι ταξιδιότες φτάνανε στο νησί με τό μπάσιμο τού γεμιόνα. Οχτώβρης μήνας ήτανε ήταν ανταμωθήκανε οι δυο φτωχές φαμίλιες.

Μη ρωτᾶς τὰ καλωσορίσματα, τις χαρές, που γίνανε κι άπ' τη μιὰ μεριά κι άπ' την άλλη... Στο ένα σπιτικό στεγαζότανε τώρα δυο φαμίλιες... Σμίγανε δυο οικογένειες, που στην ίδια κατάσταση βρισκοταν' στον ίδιο δαίμονα δούλευαν' στη στέρηση...

Τι καλά όμως, αλήθεια, και στη στέρηση και στην άφθονία νάχη κανείς τό σύντροφό του!... λές και λιγοστεύουν τὰ βάσανα, λές και μικραίνουν οι στενοχώριες...

Οι μαννάδες καθισμένες ή μιὰ κοντά στην άλλη ξεμολογιόντανε κθεμιὰ τις πίκρες της και τους καημούς της κι άνακουφίζονταν λιγάκι...

Πές πως άνακουφίζονταν... Γιατί κατά βάθος άπομεναν κ' οι δυο οι ίδιες και πάντα οι ίδιες...

Η Φρόσω, ή κόρη της Μαριγώς την ίδια της δουλειά ξακουθοῦσε και δῶ στο νησί' έπαιρνε δουλειά στο σπίτι κ' έραβε.

Κι ο Θάνος δ' ίδιος και άπαράλλαχτος' πάντα μελαγχολικός, λυπημένος' πάντα κατσουφιασμένος, βαρυντισμένος κ' αὐτή την άτιμη ζωή. Τὰ μάτια του έχανε δέκα τέσσερα νὰ βοή κάπου δουλειά για νὰ του περνᾶ τό μεριάκι του τόν έβασάνιζε και νὰ οικονομᾶται και λίγο... Μὰ τῷ κάκου καιρό τώρα για δουλειά πάσχιζε, τῷ κάκου δουλειά γύρευε... Που δουλειά ; ;

Βασανίστηκε με τό παραπάνω του για νὰ πετύχη τίποτα... Και τί δουλειά ; Δουλειά τιποτένια. Μπήκε σ' ένδ' μπακαλή γραμματικός...

Μὰ μήπως ήσύχασε ; Δέ βαρύνεσαι... 'Ανήσυχες κέφες κάθε λίγο και λιγάκι τόν ταράζανε' τόν βγάνανε

άπ' την ίσορροπία του... 'Εμάντευε την 'Αθήνα, την 'Αθήνα πεθυμούσε μ' ήλη του την καρδιά.
Βοιάδου-βοιάδου κατά τό σούζουπο, πολλές φορές τραβοῦσε για την έρημιά.

Και κεί στο σκοτάδι που σε λίγο θα βασιλευε και μπροστά στ' άστρα, που θα τρομοβήναν στον ουρανό, σαν κι αυτὰ νὰ τόν περιγελοῦσαν, νὰ μιλήση με τόν εαυτό του—ήμι με κανέναν άλλο—. "Ηθελε νὰ τόν ρωτήση... νὰ του ζητήση μερικᾶς εξηγήσεις... Ποιός ήταν ο λόγος που βρισκόταν ακόμα στη ζωή ; Στην τέτοια ζωή ; Ποιός ο λόγος που βασανίζονταν ακόμα ; Ποιόν είχε πειράξει κι έπροσε για νὰ τιμωρηθῆ, νὰ άποφέρει ὅσα ύπόφερενε σ' αυτὸ τόν έρημο κόσμο ;...

Βέβαια κανένα δέν είχε αδικήσει, μα στα καλά καθούμενα πάθαινε δ' τι πάθαινε. Κι όλα που πάθαινε τὰ χρωστοῦσε στη μοίρα του, στη μοίρα του την άπάνθρωπη που τόν είχε ρίξει στη φτώχεια... Δέ θάταν καλύτερα νὰ δόση τέλος σ' αυτή την τραγικήν κομωδία, που παιζόταν σε βάρος του ;

Κάτι τέτοιες σκέφες τόν αιχμαλωτίζανε... Κάτι τέτοιοι συλλογισμοί του άνέβαζαν τό αίμα του στο κεφάλι κ' άπάνω σ' εκείνη τη φοριτή ταραχή του τού σόχτανε νὰ προμηθευτῆ... κάτι και νὰ δόση ένα τέλος... 'Ενα τέλος σ' αυτή την κομωδία...

'Η μιὰ μέρα άκολουθοῦσε την άλλη. Καμιά καλύτερη δεν έβρισκε ο Θάνος στον εαυτό του... 'Όλο και χειρότερα... 'Όλο και χειρότερα... Τι επί τέλος θα γινόταν !... Είχε καταντήσει νευρασενικός... Κ' ή νευρασενιά του ὀλοένα και μεγαλωνε... 'Αλήθεια που θα κατάληγε ; ...

'Ηταν ο κρυφός πόνος και τῶν δυο φαμιλιών. Τόν έβλεπε ή μάννα του και της καγόταν τὰ φυλλοκόρδια... Τό ίδιο κ' ή ξαδέσφη της... Κι ὡστόσο τι γαιτοικό νὰ γυρέσουν ; Τό χροιαζούμενο γαιτοικό ήταν δυσκολόβροστο... 'Ηταν ή άπόχτηση της λευτεριάς του Θάνου... 'Ηταν ή επιτυχία της οικονομικής του άνεξαρτησίας, μ' αυτῆ ήταν ακόμα μακρού... Μακρού, πολύ μακρού... Θα σόχτανε δ'ιος μιὰ μέρα θα σόχτανε με τόν καιρό, αμα θα ὄριμαζε στα κεφάλια τῶν δημοιων τον ή ιδέα της ίσοτητας, αμα θα νοιώθανε οι ταλαίπωροι πως έχουν κι αυτὸι δικαιώματα στη ζωή, οὐν τούς... άλλους...

Μὰ ὡς τόσο ή θέση του Θάνου χειρότερη. Είχε καταντήσει σε τέτοιο σημείο, που τὰ πάντα εχθροῦταν... με κανένα δέν ήθελε νὰ μιλή... με κανένα νὰ κινή' παρῆ... Τούταν δλοι κι όλα μιστὰ... 'Ως κι αυτὸ τό σπιτικό του τό μισοῦσε... Δέ βαστοῦσε νὰ τό βλέπη στην τέτοια κατάσταση που βρισκότανε... Δέν πεθυμούσε παρὰ τό τέλος' τό τέλος της ζωής του... Τι την ήθελε τέτοια ζωή ; Τέτοια ζωή καλύτερα ἄς τούλειτε... Πεθυμούσε την αώνια κι άτάραχη γαλήνη... τόν αώνιο ύπνο, άπ' ὅπου ποτῆς δέ θα ξυπνήση κανείς... κι αυτὸν με κάθε τρόπο κυνηγοῦσε...

Μιὰ μέρα που γύριζε ο μπακαλῆς από κάποια του δουλειά, τόν βρήκε σκοτωμένο, καθιμένο άπάνω στην καρδέλα του γραφείου του, με τό πιστόλι δίπλα του, που τόν λευτέρωσε άπ' τὰ δίχτυα της πολυβασανισμένης του ζωής...

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΙΑΡΑΣ

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Μέσα σ' ένα μικρό κελί, πνιγμένο σ' ένα αδιαπέραστο σκοτάδι, επάνω σ' ένα άχρυσίνο στρώμα μπροστά στα κάγκελα της φυλακής του κάθεται και συλλογιέται τα περασμένα. "Ήτανε κι' αυτός μιὰ φορά ένας από τους πειο καλύτερους χωριανούς του είχε γυναίκα και παιδιά είχε βίος άμετρητο είχε όλα τα καλά του Θεού. Και είδε την εὐτυχία κοντά του, να τὸν στεφανώνη με τὸ λαμπρό, ἀλλὰ μάταια και προσωρινό στεφάνι της, να τοῦ μειδιά και να τοῦ ἀπόσχειται ένα ἀκόμα πειο καλύτερο μέλλον. "Όμως μιὰ στιγμή, πού η μοῖρα τοῦ είχε τάξει να πέση, για ένα κέφι του για μιὰ ὀρμη ἀνεξήγητη, ἐπέταξε με μιὰ τρελλή χειρονομία τὰ καλά του, τὴν εὐτυχία του, κι' ἔπεσε μέσα στο φόροβορο ἀπὸ ὄπλου σε λίγο με τὴ θυσία τῆς ζωῆς του θά ἔβγαινε.

Τὸ αἶμα τὼν ἀδικωσκοτωμένων ἐζητοῦσε τώρα ένα ἄλλο αἶμα, τὸ αἶμα τοῦ φονιά του, αὐτοῦ ἐκεῖ πέρα πού καθότανε και περιέμενε τὴν καταδίκη του. Και ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο τὸν ἴδιο ἀκριβῶς θάνατο πού ὁ ἄθλιος φονιάς ἔδωσε στὰ θύματα του.

Εἶναι πολὺ πρωτὶ ὁ αὐγερινὸς δὲν ἔχει βγῆ ἀκόμα και ένας καπῆς, με τὸ ἅγιο δυσκοπότηρο περπατᾷ βιαστικά πρὸς τὴ φυλακὴ πηγαίνει να ἐξομολογήσῃ τὸν ἄθλιο φονιά, πηγαίνει να μεταλάβῃ τὸν μετανιωμένον ἀπαρητητὸν Χριστοῦ.

Στὸν τραγικὸ δρόμο του, ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ στὸ δύσκολο ἔργο πού θά ἀνελάμβανε σε λίγο να ἐπιτελέσῃ. Πῶς περνοῦσε ὁμως ἐν τῷ μεταξύ ὁ κατάδικος; Σκυφτός, θλιμμένος, κουρασμένος ἀπὸ τὰ βάθη τὼν ἐγκλημάτων του, ἔσπερνε ἀλυσσοδεμένος τὴν ἀθλία ἵσαρξί του πού λές πῶς ἔμελλε να σβύσῃ προτοῦ ἐφαρμοσθῆ ἡ θεία δίκη.

Οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ ἔργοιου τάφου του προκλιούσαν λιποθυμία εἰς ὅποιον δὲν ἦτο συνειθισμένος, ἡ δὲ ἀκόλυτη ὑγρασία παγεροῦ φόβο.

Μέσα σαυτὴν τὴ τρογυλὴ στὸ βάθος ένας ἀνθρώπος σκελετὸς μᾶλλον ἐξαπλωμένος, στὸ ἀχρυσίνο στρώμα του ἐφαίνετο. "Ένα μικρὸ δωμάτιο σκοτεινὸ, με μιὰ σιδερένια πόρτα με κάγκελα, χωρὶς φεγγίτη ἀποτελοῦσε τὴν κατοικία του. Οἱ τοῖχοι σταζάνε πάντοτε ἀπ' τὴ ὑγρασία σταγόνες νεροῦ, πού γινότανε στὰ μάτια τοῦ καταδίκου αἶμα.

"Ένα πάτωμα χωματένιο ἀνόμαλο με νερὰ ἔδω και ἐκεῖ βορβορώδη λιμναζόντα, ἴδου τὸ ἔπόμειο αὐτὸ μνημα ἐνὸς ζωντανοῦ! Και ἐπιπλα; ένα σπασμένο πέτρινο τραπέζι και ένας σωρὸς ἀπὸ ἄχρεα για στρώμα. αὐτὰ ἦταν τὰ ἐπιπλα του.

Κι' ἀπάνω στὸ στρώμα ἰσχνό, κίτρινο, κατηφές, ένα ἄν ἀνθρώπινο, ένας σκελετὸς οἰκνικὸς ἀκίνητος ἀμίλητος, ἐκύτταξε σ' ένα σημεῖο χωρὶς πράγματι να βλέπῃ τίποτε. Κάποιο ἀνεῖρο κάποια σκέψις ποῖος ἔξορι τί! τοῦ βασάνιζε τὸ μυαλό του.

"Ἐβλεπε πῶς τὸν ὠδηγοῦσαν στὴν λαμητόμο και ποῖν τὸ φοβερό ὄργανο τεθῆ εἰς ἐνέργειαν να τὸν περιγελά τὸ πλήθος. Ἐβλεπε τὸ Θεὸ με τὴ μορφὴ σοβαρὰ ἐπιπλήττουσαν, και δεξιὰ και ἀριστερὰ να ἔχῃ τὰς στρατιάς τὸν ἀγγέλων του, αἱ ὁποῖα ἐφαλλον ἴμνους πρὸς αὐτόν, μακρὰ δὲ στὸ βάθος τὸ αἰώνιον πῦρ ὄπου ἐσφάδαζον οἱ κακοῦργοι και ἀρηνηταῖ τὼν θεῶν βουλῶν. Εἰς δὲ μιάν

στήλην ὡς κλίμακα κατεχομένην μέχρι τῆς κεφαλῆς του, ὡ τῆς φρίκης, τὰ ἀτυχή θύματα του τὰ ὁποῖα ἀπήτουν ἔκαστον τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ πίνακι. "Ένας δὲ ἄγγελος με πελωρίαν ρομφαίαν ἦτο ἔτοιμος να τὸν παραλάβῃ και τὸν ὠδηγήσῃ εἰς τὸν τόπον τὼν ἐνόχων. "Ἐξαίρνα ἡ φρικαλέα ὄπτασία διελύθη και αὐτὸς τρομοκρατημένος τότε ἐνόμιζεν ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή τὸν θανατώνουν.

[Ἔχει δυνέχεια]

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΙΝΗΣ

Η ΤΙΜΗ

Ἴάμος στὸ χωριό. Τώρα και τρεῖς μέρες τὰ προικιὰ τῆς νύφης εἶχαν μεταφερθῆ στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου. Κι' ὁ γάμος παρὰ τὴ συνήθεια, γινόταν ἐκεῖ. Ἡ νύφη καταχόταν ἀπ' τὰ Σφακιά και ἐφαίνεταν πολὺ ἔμορφη κοπέλλα, ψηλόλιγνη, με κατὰμικρα μάτις πού ζωγραφίζονταν μιὰ εὐγενικὴ μελαγχολία και με ὄραια κιστανὰ μαλλιά. Ὁ γαμπρὸς πάλι ἀρκετὰ πλούσιος, νέος καμμιά τριανταπενταριά χρονῶ, ὄχι και τόσο ἔμορφος, με σωστό πικληγάρι με παράστημα λεδέντη και μεγάλη στριμμένα μουστάκια. Ἐμένα μ' εἶχε καλέσει ένας σύντεκνος μου, συγγενῆς τῆς νύφης; ἦταν ένας παράξενος τύπος για χωρικό; ἄν καλὸν εἶχε πάει πρὸς μόνο ὡς τὴν τετάρτη τάξη τοῦ δημοτικὸυ και δὲν εἶχε δέξια διαβάσει φιλολογικὰ βιβλία, μᾶρесе πολὺ τὸ ὕψος πού διηγότανε; ἔλεγε πολλές φορές κατὶ ἔμορφες φράσεις, κατὶ ποιητικὰς ἐκφράσεις ὅν να τίς εἶχε ἀποστηθίσει ἀπὸ βιβλίο. Γιαυτό εὐχαρίστως τὸν ἀκούγα να μὸς λέῃ διάφορες ἱστορίες.

Τὰ πάντα ἦταν ἔτοιμα για τὸ μυστήριο. Ὁ καπῆς ὁμως δυστυχῶς ἀργοῦσε νάρθη και οἱ προσκαλεσμένοι, χωρὶς να μποροῦν να ὑποφέρουν πιά τὴν ἀργητὰ του, στρώθηκαν για τὰ καλά στὸ φαγι και στὸ γλέντι. Τὸ κρασί ἔδινε κι' ἔπαρνε.

Βγῆκα μιὰ στιγμή ἔξω ν' ἀπομακρυνθῶ λιγάκι ἀπὸ τὴν κρσίλα, πού δὲ μὸς ἦταν καιτόσο εὐχάριστη, και γ' ἀπολάψω τὴ φύση. Τὸ χωριὸ δρισκόταν στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου, πού ἡ θέα ἦταν κατὶ τὸ ἔκτακτο. Ἐγὼ ἦρθα ἀπὸ τὴ μπροστινὴ μεριά τοῦ σπιτιοῦ. Μακρὰ ἀγνάντευες τὴ θάλασσα κι' ένα παράξενο μουγκητὸ ἔφτανε ὡς τάρτια σου ἀπὸ τὰ κύματα πού διπλώνουνταν και ξαναδιπλώνουνταν σπώντας στὰ βράχια. Και στὴν ὑγρὴ τῆς τὴν ἀγκυλιὰ ἀρμένιζε κάποιο κρραβάκι με τὰ λευκά του τὰ πανιά τραδῶντας κατὰ τὸ πέλαγο. Ἀπέναντι; ένα νησίκι μικρό, με μιὰ ἐκκλησίσιτσα λευκὴ, ἐφάνταζε σὰ νεράιδα, πού ράθυμα ἀνεπνυόταν στῆς θάλασσης τὴν πλατεία τὴν ἀγκυλιὰ και ὡς ἐκινόντουσαν τὰ κύματα γύρω του ἐνόμιζες πῶς κουνιέται τὸ ἴδιο παραδεμένο σ' ένα γλυκὸ νανοῦρισμα. Και στὰ πλάγια πάλι ἡ ἕρη με τὰ δύο τῆς ἀκρωτήρια ἀγκυλιάζε τὸ ἀυπόταχτο παιδί της, τὴ θάλασσα, πού ὀρητικὰ ἐπληροάζε και ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴ μητρικὴ της, τὴν ἡρεμὴ ἀγκυλιὰ.

"Ἐστάθηκα λιγὴ ὦρα παραδεμένος δάκρυος με φυγὴ και με σῶμα στὴν ἔμορφη πού με ἐρυγόριζε, χωρὶς ν' ἀκούσω τὰ δῆματα τοῦ σύντεκνου μου πού ἐπληροάζε:

— Αἱ, σύντεκνε, τί κάνεις αὐτοῦ; Πολλὰ σκαφτικὰ σε βλέπω...

—Ήρθε να θυμάσω λίγο τη θάλασσα. Σε τι ώρα τα τοποθεσία, ἀλήθεια, πού εἶνε τὸ χωριό. Κι τι καθαρὸς ἀέρας!

—Μὰ εἰν' ἀλήθεια ὡραῖος ὁ τόπος. Καὶ πὼς σοὺ κολοράνηκε ἡ νύφη;

—Ὁμορφὴ πολὺ. Μ' ἀρέσουν τὰ μάτια της. Μαύρα μεγάλα καὶ κάπως μελαγχολικά.

—Ναὶ φαίνεται τῇ ἀπ' τῆς ματιὰς πὼς αἰσθάνεται μετανιωμὸ γιὰ τὸ σφάλμά της.

—Ποῖο σφάλμα της ἐννοεῖς;

—Αἰ κάνεις δὲ τάχατες πὼς δὲν ξέρεις τὴν ἱστορίαν της;

—Γιὰ λέγε μου, μὲ κάνεις περιέργο, τί της συμβαίνει;

—Ὡστε στ' ἀλήθεια δὲν ξέρεις. . . Ἄς κάτσωμε λοιπὸν αὐτὸ νὰ σοὺ τὰ πῶ.

Ἐκάθισα εὐχαρίστως καὶ ὁ σύντεκνος ἀρχισε:

—Λοιπὸν αὐτὴ πού ὀλέπεις ἢ ὁμορφονιά, τρίτη μου ξαδέρφη, ζῶσε στὰ Σρακιά, κόρη ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πειὸ κλοὺς νοικοκυρέους τοῦ χωριοῦ. Οἱ γονεῖς της εἶχαν ἄλλα δυὸ παιδιὰ ἀρσενικά τὸ Μανώλη καὶ τὸ Σπύρο, πού λείπει τώρα στὴν Ἀθήνα, καὶ αὐτὴ μοναχοκόρη. Κι' ἦταν κρυφὸ κινδύου τῶν γονέων της. Ἀπὸ μικρὴ φαίνόταν ὁμορφὴ. Κυπρισσένιος κορμὶ καὶ μάτια κατὰμυρα καὶ κατ' ἰακίμα! . . . ἔπος δὲ διατηρεῖται καὶ τώρα ἀκόμη, μὰ πάντα παρακλισμένη! Πού νὰ τὴν ἔδλεπες τότες!

Καὶ τὴν ἐτρέφανε μὲ τοῦ πούλιου τὸ γάλα, πού λέει ὁ λόγος. Μὴ στάξῃ καὶ μὴ ὀρέξῃ! Ἔτσι: κωμαρομένη ἐμεγάλωνε ὡσπου ἔφτασε στὰ δεκοχτὸ. Τότε—πού νὰ μὴν εἶχε σώσει—ἔφερε ἡ μοῖρα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἕνα τῆς ξάδερφο, ὁμορφὸ καὶ αὐτὸ πλληλῆκάρ: ὡς ἐκεῖ πάνω μὲ κτασὰ κιλιά καὶ μικρὸ μουστάκι, πού τὸ ὄγαλε τώρα πάλι γιὰ δευτέρη φορά, γιὰ τὴν Ἀμερικὴ τόγε ζυρίσει. Μόλις τὸν εἶδε αὐτὴ—ἔτσι: ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους—τὸ ἄρεσε πρέσει: κι' ἀρχισε νὰ τὸν ὀλέπῃ μὲ κατ' ἰακίμας ὄχι: τόσο ἀδερφικῆς. . . Μὰ κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀγνάντεμμα τῆς ἔρεσε ἢ κυπρισσένιος κορμισσασια τῆς καὶ ἡ φλογερὴ ματιὰ της πού τοῦκινε τὰ σωθικά της. Μπροστὰ στοὺς ἄλλους τοῦ φερνόταν πολὺ ψυχρά. Μὲ χαμηλωμένον πάντα τὸ περὶφανὸ βλέμμα, λὲς καὶ δὲν μπορούσε χωρὶς ταρχὴ προδῶρα νὰ τὸν ἀγναντέψῃ κατὰμυρα, σπάνια τοῦ μιλοῦσε καὶ μόνο πού καὶ πού ἀντιλαμβάνοσσαν μιά τέτοια ματιὰ, ἕνα τέτοιο φέροισμό της, πού ἂν εἶχες γνωρίσει: τὸ ἀγάπης τὰ μονοπάτια θὰ καταλάβαινες πὼς κάποιος λάκκο ἔχει ἢ φάρα. Ἀνῆξερη αὐτὴ ὡς τὰ τότε, στὸ πρῶτο συνάντημα της ἀγάπης δὲνῆξε πὼς νὰ φερθῇ. Τῆς προκλοῦσε τρόμο στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀμερικάνος ξάδερφος μὲ τ' ὄρατὸ του κορμὶ, τὰ κτασὰ κιλιά καὶ τὸ κατὰμυρο μουστάκι. Καὶ κατ' ὀρέξει! Ἀπὸ ἀληθινὸ μάλαμα! Κι' ἐπίτηδες λὲς ὁ πονηρὸς ἐσυνογελοῦσε γιὰ ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα καὶ λάμπουσε στὸ ἀχτίνας τοῦ ἡλίου. Κάθε πού τὸν πλησίαζε αἰσθάνονταν μιά πράξη ἐνῆ ἀντριχίλα. Μὰ συγχρόνως καὶ κατ' ἰακίμα τὴν τρεῖσοσε πρὸς αὐτόν. . . Οἱ δικαί της δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἀντιπάθεια αὐτῆς τῆς κόρης των, τῆς ὁμορφῆς των Ἑλένης, στὸ ξάδερφό της καὶ πολλές φορές τὴ μακρινῶς γι' αὐτό.

—Μὰ τί εἶναι τὰ μουτρά σου, παιδί μου, μπροστὰ στὸν Ἀντρέα, δὲν σ' ἀρέσει; δὲν τὸνε χωνεύεις. . . μὰ μπάρε μου μὴ τὸ ἀποδείχῃ: μπροστὰ του' δὲ βλέπεις αὐτὸς ὁ κκορμὶς τί συμπάθεια πού σοὺ δείχτει;

Κι' αὐτὴ ἐκοκκίνιζε καὶ κατέδραζε τὰ μάτια.

Καὶ στὴν ἀλήθεια ὁ Ἀντρέας ἀρχισε νὰ παρεξηγῇ τὴν ὁμορφὴν της γιὰ τὰ φερσίματά της αὐτά. Μὰ γλήγορα—

πὸ δσοκλειμένους αὐτὸς—ἐκατάλαβε τί ἐκρυβαν αὐτὰ καὶ ἐνοῦσε καὶ κείνος σιγά-σιγά τὸ πρῶτον αἰσθημα πού αἰσθάνθηκε στ' ἀντίκρουμα τῆς ξαδέρφης του νὰ μεταβάλλεται σ' ἕνα γενναῖο ἔρωτα. Τὸ πρῶτον ἐπικρινε διαστάσεις. . .

Ὡς τόσο κανεὶς δὲν τόγε καταλάβαι: ἐξὸν ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀδερφό τὸ Μανώλη, πού γνώρισε σήμερα, πού ἀρχισε κατ' ἰακίμα νὰ υποψιάζεται. Ἀπὸ τότε τοὶ παρξινόμενοι. . . Ἢὰ πέρσοι ἔτσι: κανένας μῆνας. Ὁ μεγάλος ἀδερφός, πάντα στὴν ὑποψία, παρακλοῦθοσε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς τ' ἀγαπημένα ξαδέρφη: καὶ ἀκόμα ὁμοῦ δὲν κατόρθωσε νὰ τὰ πεισῇ νὰ μαρτυροῦν τὴν ἀγάπην τους. Μιὰν ἡμέρα ὁμοῦ ἀπ' αὐτὲς, ὅπως ὁ ἴδιος μου διηγήθηκε, ἀκουσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, κατ' ἰακίμα δὲματα καὶ ἔπειτα τρίξιμο στὴν ὀξώπορτα. Στὴν ἀρχὴ ἐθάρραψε πὼς ἦταν κλέφτες: ἀρπαξε τὸ μπιστόλι του καὶ πηδᾷ ἔτσι ἔπος ἦταν ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μὰ περνώνας ἀπ' τὴν κάμερα τῆς ἀδερφῆς του εἶδε πὼς ἦταν ἀνοικτὴ, γιὰ τὴν ἔτσι: τὴν εἶχε ξεχάσει ἀπὸ ἀμέλειαν, τὸ κρεβάτι της ἀνέγειχτο καὶ αὐτὴ νὰ λείπῃ. Μιὰν ὑποψία γεννήθηκε μέσα του. Τὰ κατάλαβε ἔλα. Ἐκοκκίνισε, ἀστράψε καὶ μιά ἀχτίνα χαρῆς φάνηκε μέσα του σὰ νὰ τρεῖζε ἢ πολυπόθητη στιγμή. Ἐγονάτισε κάτω ἀπὸ μιά εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ πού τοῦ ὄδωκε εὐκαιρία κατὰλληλὴ νὰ δείξῃ τὴν ἀντρεία του καὶ τὴν Ἢὰ πῇ γιὰ κείνον «τιμὴ» καὶ ὀραίστηκε μπροστὰ στὴν εἰκόνα νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὶ δυὸ ἀνομοῦς ἐρωμένους. Τὸ αἶμά του εἶχε ἀνάψῃ κυριολεκτικά. Μὰ ἡ σελήνη κείνη τὴν ὄρα κυλόντας μὲς ἀπ' τὰ σκοτεινὰ τὰ σύννεφα βγήκε μιά στιγμή τσα ἐξω καὶ ἔστειλε μιά ἀκτίνα της στὸν Ἐσταυρωμένο πού ἕνα μικρὸ χαμόγελο ζωγραφίζονταν στὸ θεῖο του πρόσωπο. Λὲς καὶ στ' ἄρχισα τὰ λόγια του πικρογελοῦσε ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης. Μιά στιγμή τσα αὐτὸ τὸ μικρὸ πρῶτον τὸν ἔκκαμε νὰ σκεφθῇ τὴν πράξην του, μὰ γλήγορα τὸ ξεχάσε γιὰ νὰ βγῇ ἐξω καὶ νὰ ἐχτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

—Συγγνώμη, σύντεκνε, μὰ πού ξέρεις τῶσες λεπτομέρειες. . . καὶ πὼς τὰ λέεις! . . . σὰν νὰ τάχατες διαδῶσε πουθενά.

—Μὰ δὲν ἐπρόσεξες καὶ μὲνε πού σοῦπα πὼς ὁ ἴδιος ὁ Μανώλης μου τὰ διηγήθηκε καὶ μὲ τίς μικρότερες ἀκόμη λεπτομέρειες, γιὰ τὸ θεοῦσε κατόρθωμά του!

—Ἄ! βέβαια, αὐτὸ δὲν ἀριβάλλω Ἢὰ τοῦδοσε καλὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς συχωρινοὺς του στὰ Σρακιά: δὲν εἶνε ἔτσι; Ἄλλ' ἄς εἶναι συνέχισε.

—Βγήκε τὸ λοιπὸν ὄξω κρατῶνας τὸ μπιστόλι: κι' ἔτρεχε σὰν τὸν τρελλό. Μακρὰ ἀγνάντεψε δυὸ σκίβους πού καθόντουσαν κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο μιλῶνας κοντά-κοντά. Ἐχωνόταν πίσω ἀπὸ μιά σειρά δέντρων πού ἔφταναν ὡς ἐκεῖ καὶ ἔτσι, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφτοῦνε, ἔφτασε δέντρο-δέντρο ἀπὸ πίσω τους.

Αὐτοὶ παραδομένοι: στήνκουβέντα τους οὔτε θόρυβο ἀκουσαν κἄν.

Ἐπλησίασε.

—Ἄχ φοβοῦμαι, Ἀντρέα μου, φοβοῦμαι, ἔλεγε ἐκείνη, φαντάσου νὰ τὸ καταλάβει ὁ Μανώλης, κείνο τὸ θεοῦ! Τί Ἢὰ μὰς ἔκκαε! Ἄχ τρέμω νὰ τὸ συλλογίζομαι! Εἶδες κατ' ἰακίμα βλήματα πού μὲς ἔρριχνε τώρα τελευταῖα. . . σὰ νὰ μὲς παρακλοῦθοσε. . .

—Τί φοβάσαι, ἀγάπη μου, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβῆθῃς σὰ μ' ἔχεις ἐμένα κοντά: ἔλα πάσε στὴν ἀγκυλιά μου. Καὶ ἡ λυγερὴ ἔπεσε στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ὁμορφονιοῦ.

Δὲν ἐδάσταξε πιά. Τὸ αἶμα εἶχε ἀνεθῇ στὸ κεφάλι του. Τραβᾷ καὶ τοῦ πιάζει: τρεῖς. Ἢ μὴ τὸν θόρηκε στὸ κεφάλι: καὶ τὸν ἔρριξε ἀνάσκελα. Ἦστερα τὸ διευθίνει κατὰ τὸ

μέρος το' αδερφής του, που από τρέμο είχε λάβει: ένα ήλι-
θιο βλέμμα, μια στάση βλακιστική. Δεν μπορούσε να χω-
ρέσει το κεφάλι της, τι είχε συμβεί. Τραβά να της πιάσει...
... αλλά τίποτα... το μπιστόλι: δεν είχε άλλες σφαίρες. Στη
διάση του δεν τόχε εφοδιάσει καλά.

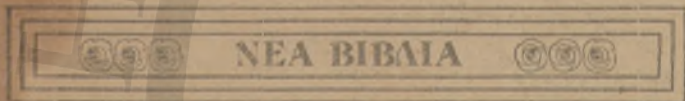
— "Ατημη, έψιθύρισε, είσαι τυχερή!... Μά τι τυ-
χερή απ' τα χέρια μου θα πής όσος καιρός κι' αν περάση.
Κι' έτρεξε κατά τα βουνά.

Σε λίγο ώδηγημένοι απ' τσί μπαλοτιές τρέχανε χωριζο-
νοι κι' είδαν το άπαίσιο θέαμα. Τρέχανε κι' απ' το σπίτι
της 'Ελένης. Ο Αντρέας ώδηγήθηκε σπίτι του. Σε λίγη
ώρα πέθανε. Και την 'Ελένη λιγοθυμισμένη έπήγαν στο
δικό της. Τά επανόλουθα να μη στά πολυλέω... Οι γου-
νεϊς της την έστειλανε σ' ένα σπίτι στη χώρα για δούλα,
γιατί ηξέρανε πως ο μεγάλος αδερφός δεν θα ήσούχαζε αν
δεν την σκότωνε. Κι' ο Μανώλης σε λίγες μέρες επισήστηκε
κι' εκλείστηκε για δύο χρόνια στη φυλακή...

Ο καιρός περνούσε κακά για όλους. Η δυστυχισμένη
ή 'Ελένη που ξενοδοχέυε αλσθανότανε ακόμη τη φρίκη έ-
κείνης της δραούας. Στο σπίτι της στα Σφακιά λύπη και
στεναχώρια. Κι' ο Μανώλης κλεισμένος στη φυλακή έμε-
λετόσσε το άλλο μέρος της εκδίαισής του.

[Έχει συνέχισιο]

ΡΕΝΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

[Κοιίνεται κάθε βιβλίο που θα διαλάβη ότι
αυτήθενόη του περιοδικού].

ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ: Τρίπραχτο ήθογοραφικό
δράμα Χοϊσίου Γερογιάννη. Έκδοση 'Ακαδημ. Βιβλιοθ.
Πατριανόλη.

Μ' αυτό τον τίτλο έβγαλε ο κ. Γερογιάννης στα 1921
μια σειρά διηγημάτων του. Έν' απ' αυτά τα διηγήματα
δραματοποιημένο άπ' τον ίδιο είναι το ήθογοραφικό δράμα
«Ναύαγια της ζωής».

Η υπόθεσή του άσχετά δραματική. Ο Νίκος Μορφί-
νης, έραστής της Φούλας, εγκαταλείπει τη μηστή του άτι-
μισμένη. Αυτή ξεπολιέται στους γονιούς της, οι όποιοι
άφου τόμαθαν τη διαζοιον, "Υατσο" από περιπέτειες κα-
ταντά σ' ένα pensión, όπου ζή βίο γεμάτο πίκρες και φαρ-
μάκια. Έν τώ μεταξύ ο πατέρας μετανοιώνει για τον τρό-
πο, με τον όποιο φρόθηκε στην ζωή του κ' έρχεται να γυ-
ρέσει το δυστυχισμένο κορίτσι. Εκεί ο πατέρας συναντά
το γιό του. Σε λίγο ή ζωή στη θεά πατέρα και άδελφού—
άδελφού, που τον καιρό που ήταν στο pensión μη γω-
ρίζοντάς τον, γιατί έλειπε χρόνια στα ένα, τον είχε για
ραστή της—πέρτει κάτω νεκρή απ' την καρδιά της.

Ο συγγραφέας μάζ παρουσιάζεται με ταλέντο όπως
δηποτε έξελιγμένο. Κατορθώνει να μάζ συγκινήση. Ηθο-
ραφεί τα πρόσωπα με άσχετη έπιτυχία από πάντων τα
πρόσωπα της Μαρίτας και του Τσούλη. Σε δυο—τορία μέ-
ρη, θάλεγε κανείς, δεν ψυχολογεί σωστά, αλλά μη λησμο-
νάτε πως ο κ. Γερογιάννης είναι ακόμη νέος—είκοσι όχτώ
χρόνων—και μπορεί συμπληρώνοντας τις έλλείψεις του
και διορθώνοντας τις ελάχιστες άτέλειές του να μάζ πα-
ρουσιάση, δράμα άσχιώτερο και τεχνικώτερο. Μ' αυτά δέ
θέλω να ταπεινώσω το έργο που κρίνω, αλλά να δείξω
πως μπορεί και κάτι ακόμη καλύτερο να μάζ παρουσι-
άση.

Αυτό το δράμα παίχτηκε και στο 'Αθηναϊκό θέατρο
«'Αλάμιτρα» πέρονι και πέτυχε.

ΜΑΝ. Γ. ΚΡ.

ΕΝΑΣ-ΕΝΑΣ... ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.—
ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΟΥΚΟΥΛΑ.— Έκδοτικός οίκος Γεωργίου Γ.
Βασιλείου.—'Αθήνα—1923.

Ένας καινούριος τόμος διηγήματα του κ. Κουκούλα.
Ο Κουκούλας κατέχει, κατά την κρίση μου, μια από τις
πιο ζηλευτές θέσεις ανάμεσα στους «Νέους» τόσο για τον
στίχο του, όσο και για το διήγημά του. Τα νέα αυτά διηγή-
ματα δείχνουνε ένα άσχετά έξελιγμένο ταλέντο, που μάζ
δίνει πολλές ελπίδες για εκλεχτή μελλοντική έργασία. 'Α-
σφαλώς πρόκειται για ένα που έχει μέσα του τον σπινθήρα
της άνώτερης τέχνης.

Το καλύτερο διήγημα της συλλογής αυτής είναι το
«Ένας-ένας» που διακρίνεται για την ποίηση που περι-
κλείνεται μέσα του και για την καλή του ψυχολογία. Ψυ-
χολογία των παιδιών που είναι τόσο δύσκολη!

Και που και που ογμένες κάτι βαθύτερος σκέψεις δι-
νουν την διοραία οκούση λουλουδιών οκορφακίμενων σε
μια όραία άνοδοσή από γιασεμιά. Δεν ξέρω γιατί το δι-
ήγημα αυτό μου θυμίζει σελίδες του Κνουτ Χάμσον. 'Α-
σφαλώς ο Κουκούλας είναι ένας γερός στυλίστας, αυτό
του το διήγημα.

Μια δλόκληρη ζωή κρύβεται μέσα του. Μια ζωή θλι-
μένη μη που ξετυλίσσεται τόσο όμορφα, τόσο τεχνικά, τόσο
«εγγενικά» μπορούμε να τοπμε που όχι μόνον δεν χουράζει
μη προκαλεί το βαθύτερο ένδυαίερον και τα δίκονα και-
μιά φορά, με τον λαχρό λυρισμό του. Που και που λές κι'
είναι πεζοτοράουδο.

«Το πιάνο έπαιζε», όμορφογραμμένο, χωρίς όμως να
φτάνη τη δύναμη του πρώτου.

Άφου το διαβάσαμε μάζ φέρνει να συλλογιασθούμε:
Τίχα είνε ένοχος πραγματικά αυτός άφου απέβλεπε στην πε-
τυχία ενός τόσο χαριτωμένου πλάσματος με την κατάλοση
πούκαμε; Κι' ή Φόρη άξιαίτητη.

Το «Άλλος» δεν μου φαίνεται και τόσο πορταμικό.
Τέτοια όμοιότης δεν μπορεί να βρεθή παρά μόνο... στον
κινηματογράφο ή σε άστυνομικά βιβλία.

Γενικά έμείναμε πολύ έγχαριστήμενοι από το διαβα-
σμα του καινούριου τόμου διηγημάτων του κ. Κουκούλα,
που άναμφίβολα πρέπει να θεωρηθή ένα από τα καλύτερα
έργα που έχει να έπιδείξη ή ομάδα των «Νέων».

P. ΜΑΡ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Παρακαλούμε όσους έλαβαν τα δυο πρώτα όνδύλα-
μα του ΑΓΓΕΡΙΝΟΥ να μάζ άπέλουν τα βιβλία
τους ή να μάζ γυρίσουν τα όύδλα.

—Στις 24 του προσημινόν μήνα διοργανόθηκε άπ'
τον όκονακικό Φιλολογικό Συλλόγον έορτή, άπου έγιναν
διάφορες διαλέξεις άπόμην του Συλλόγου και άσπαραξο-
θήσαν ποιήματα.

Κουράτια από τις διαλέξεις που γίνονε ίδιος τό-
σσημε δε κατοπινά όύδλα του ΑΓΓΕΡΙΝΟΥ.

—Παρακαλούμε ό σας όστις του ποιήματος
Ασίου, που δημοσιεύτηκε στα όη όελίδα του πρώ-
τόνδύλαδίου μας, να διορθωθή έτσι:

«Στι γή, πούταν με το όδος άγκαλιασμένε».

